

[Oluf Pedersen.]

seløs uvidenhed om, at det ikke er begrænsning af forbruget, der trænges til. En forbrugsskat ville inddrage en større del af arbejderens løn, og den ville mindske arbejdslysten. Sandheden er, at det, der trænges til, det, der skal bedre den økonomiske situation, er øget produktion og mere tilfredse arbejdere.

Derfor tror jeg nok, det var heldigt, at der i 1951, da der under den forrige regering blev forhandlet om en almindelig forbrugsskat, skete det ved det afgørende møde, at først gik det ærede medlem hr. Viggo Starcke og jeg, og lidt efter, at vi var gået, gik også det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), og så revnede ballonen.

Det, man dengang forhandlede om — det er oplyst her under debatten — var en almindelig forbrugsskat, der ikke skulle regnes ind i pristallet. Jeg håber ikke, man skal få en sådan forbrugsskat efter valget, men hvis det er meningen, bør vælgerne have klar besked om, hvad man tænker sig. Det er ikke øget skat, men skattenedsættelse, der trænges til; det er ikke mere tvang og uret med særrettigheder og monopoler, men, som retsforbundet gang på gang har sagt det, mere frihed, vi trænger til; vi trænger til at få udbytte af eget arbejde; vi trænger til lige andel i landets grundværdier, og vi trænger til økonomisk frigørelse. Derfor har vi krævet, at der skal føres en politik, som skelner mellem mit og dit; det gælder både mellem borger og stat og mellem staterne.

Jeg tror på fredens vej, ikke på den blodige revolution; den skaber altid nye magthavere, nye overgreb. Det gør krig også, og jeg er enig med den højtærede statsminister i, at vi skal gå forhandlingens vej, og i, at det ville være det glade vanvid at slå på sablen. Det ærede medlem hr. Aksel Møller var i går så langt ude, at det efter mit skøn ville være en landsulykke, om han og hans fik magten. Det glædede mig, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen var mere nøgtern.

Jeg tror, at de store magthavere skal prøve på at komme på talefod, og også indadtil mener jeg man når længst med et samvirke. Men der må være klare retningslinjer. Det, der skabes i fællesskab, skal

være fælleseje, og det, den enkelte skaber, skal være hans. Men selvfølgelig, hvis det fælles skabte ikke kan slå til til dækning af de naturlige fællesopgaver, må vi betale det, der mangler, på et retsindigt og fornuftigt grundlag, ellers bliver det anarki. Vi har derfor fra retsforbundets side støttet regeringens forslag om grundstigningsskyld. Vi har foreslået al grundstigning efter vurderingen af 1950 inddraget for ikke at få den lavet om til ny pantegæld borgerne imellem. Jeg kan ikke forstå, at nogle radikale — i alt fald det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard — vil have, at en stigning i den samfundsskabte jordværdi, hvis den er et resultat af inflationen, skal tilfalde os grundejere i stedet for det samfund, som med rette bør være ejer af jordens værdi. Jeg mener, det er bundforkert. Konjunkturstigningen skal inddrages, og det sker da også efter den af radikale — forud for det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards tid — så stærkt prægede jordrentelovgivning. Ej heller mener jeg, man skal have et fejltillæg. Så burde det jo gælde både op og ned, både for en for lav og en for høj vurdering, og så blev det det rene pjat.

Til gengæld er det helt urimeligt, at man har lagt nye byrder på den investering, der sker i landbrugsbygninger, gartnerier, håndværk og industri. De havde jo nok i høj rente af de til bebyggelsen optagne lån. Det er sørgeligt, at det skyldes radikal modstand, at de fik denne forøgelse.

Det er vigtigt, at vi inddrager stigningen efter 1950. Det drejer sig om 2-3 milliarder kr., som ellers vil blive til falsk købekraft, og hvis den ikke inddrages til det offentlige, skal den tages fra det arbejdende folk gennem nye skatter.

Vi foreslår også at inddrage den allerede i 1950 bestående grundværdi, mod at der ydes fuld afløsning. I udvalget syntes man fra anden side, at vi var for rundhændede, men det må ses på baggrund af, at vi krævede hele stigningen siden 1950 inddraget, og vi ønsker ikke at træde nogen for nær.

En sådan lovgivning ville have lettet generationsskiftet. Nye landbrugere kunne være rykket ind med konjunkturbestemt grundskyld som for jordrentebrug; for andre er det jo også efter prissvingningerne, der skal svares grundskyld.